

Церква в честь Святої Параскеви

З якого б боку не в'їжджали в Невірків вашому погляду відкриється велична споруда блакитно-синіх тонів — храм Преподобної Параскеви. Розташована церква в центрі села на невисокому узвишші, з усіх боків оточена крислатими кленами та липами, над якими височіють дві маківки (церква та дзвіниця) увінчані хрестами.

Тридільний храм (бабінець, нава, віттар) у формі хреста є яскравим представником деревинної сакральної архітектури ХІХ ст. Об'ємний центральний зруб (доволі широкі бокові нави) урівноважений прямокутними зі сходу абсидою та заходу – бабінцем. Бокові нави та абсида завершуються класичними трикутними фронтонами з двоєдиними арочними вікнами з трикутними завершеннями. Стіни центрального зрубу(четверик) переходять у високий восьмимерик з 4 вікнами, які своїми трикутними завершеннями врізаються в восьмигранне покатиште шатро, увінчане цибулевидною маківкою.

Дзвіниця двох'ярусна, знаходиться над бабінцем (восьмерик на четверику), яка має таке ж завершення як і центральний зруб і є гармонійним підпорядкуванням окремих частин цілому.

Бокові двері бабінця ведуть дерев'яними сходами на дзвіницю. На ній розміщені 6 дзвонів: великий, середній та 4 малих. Середній дзвін від часу дуже постраждав, тому в 2010 році його знімали з дзвіниці на ремонт, але всі спроби надати йому нового життя не дали бажаного результату (дзвін не звучить так як раніше).

Церква має 3 входи: центральний - із заходу (з боку дзвіниці), з півночі і півдня у бокових навах.

Ззовні церква обшита дошками та вертикально поставленими нащільниками, пофарбована, покрита металевою бляхою, остання реставрація змінила кольорову гаму покриття з сріблястого на синій. Капітальний ремонт покрівлі було зроблено в 2006- 2007 рр. на пожертви парафіян. Тоді ж було встановлено, що висота дзвіниці становить 29 м, а висота центрального зрубу церкви – 26 м. Заміну хрестів на куполах зроблено тоді ж на кошти Дердюка О.М..

Віконні прорізи нижніх ярусів арочні, обрамлені лиштвами з трикутними завершеннями для підкреслення єдиної композиції.

Композиційною домінантою внутрішнього простору храму є її нава, яка за своїми розмірами і висотою помітно переважає над нижчими приміщеннями бабинця і вівтаря. Значна кількість вікон наповнює храм світлом і надає почуття простору. Виділенню нави як композиційного центру інтер'єру сприяло розміщення тут монументального іконостасу, бокових нав з клиросами (в останні роки один із клиросів ліквідовано). Перед вівтарем розміщена солея, яка знаходиться на підвищенні у 2-і сходинки. Безперечно основною окрасою храму є чотирьохярусний іконостас, прикрашений колонами, фігурками ангелів, рослинним орнаментом. У праці «Историко-статистическое описание церквей й приходов Волынской Епархии» (Н.И.Теодорович, Почаев, 1889) зазначено, що «...цей дерев'яний храм у Невіркові Межирицької волості Ровенського повіту збудовано 1864 року на кошти парафіян. Святий престол церкви посвячений тодішнім Архієпископом Волинським і Житомирським на свято Вознесіння Господнього. Церковний причт складали: священник Аркадій Олександрович Синіцький (з 1867року), псаломщик Іван Павлович Серединський (з 1886 року), пономар Степан Іванович Гаєвський (з 1860 року) та просфорниця.

Платня всім разом становила 398 руб. 43 коп. Всі вони забезпечені пристойним житлом та господарськими будівлями. Один із перших настоятелів - протоієрей отець Аркадій Синіцький, який прослужив у церкві 35років, похований зі своєю матушкою в огряді біля олтаря церкви. У другій половині ХІХ ст. церква володіла землею: присадибна ділянка з городом 3 десятини, орної землі 45 десятин 2,379. і сінокосів 12 десятин 1,363 сажні. На цю землю був план. Дворів у Невіркові 146, парафіян 1145 душ обох статей. До цього приходу були приписані: Свято-Михайлівська церква сусіднього села Щекічин та село Мала Совпа. При церкві діяла церковно-приходська школа».

Інше видання (Н.Н.Трипольський й др. «Девятьсотлетие Православия на Волини», Житомир, 1892.) повідомляє, що Свято-Параскевська церква збудована 1861 року (можливо, мався на увазі початок будівництва). Вона мала у власності 110 десятин землі. Число парафіян 1068 чол. та 1064 жін. статі. (Це можна пояснити тим, що до Невірківського приходу були

приписані : Свято-Михайлівська церква сусіднього села Щикичин та село Мала Совпа)

У вище згаданій праці М.Теодоровича згадується священник Аркадій Олександрович Синіцький, який перебував на службі з 1867 року, псаломщик Іван Павлович Середницький – з 1886 року, пономар Степан Іванович Гаєвський – з 1860 року

Святий престол церкви освячений на свято Вознесіння Господнього 1864 року. При храмі у тому ж році відкрито однокласне церковнопарафіяльне училище. Діти навчались в будинках, що належали приватним особам або церкві. Опікувалося навчанням духовенство. Збереглися похвальні листи за 1910 рік, де училище має назву – Невірківське приходське фондушне однокласне училище. Законовчителем цього училища був місцевий священник Аркадій Олександрович Синіцький.

Іконостас церкви.

Старожили розповідають, що даний іконостас готувався для Свято-Успенського собору Почаївської Лаври, але виявився замалим. Тому для собору виготовили новий, а цей закупили невірківці для свого храму (при порівнянні фото є відчутна схожість).

Привертають на себе увагу витончені різьблені Царські врата, в основу орнаменту яких покладено традиційний мотив виноградної лози.

Стіни храму пофарбовані і розмальовані іконами. Історичної цінності вони не мають (збереглися більш ранні зображення ікон у нижніх ярусах бокових нав), так як суттєво постраждали від недолугих реставраторів.

Найбільшу цінність мають ікони, які стоять у дзвіниці (святителя Миколая та образ Ісуса Христа), а також у бабінці (Казанської Божої Матері та Георгія Побідоносця) проте ніяких відомостей про їх походження не має, хоча ікона святителя Миколая – це дерев'яна різьблена ікона, яка датується 17 ст. Процесійну виносну ікону, на якій зображено з одного боку преподобну Параскеву, з іншого – нерукотворний образ Ісуса Христа було

забрано одним із священників на початку 2000-х на реставрацію і втрачено (дата її походження що найменше 18 ст.).

Крім того у дзвіниці висить ікона Божої Матері, яка перенесена з місцевого Домініканського костелу(1807р.)

На цвинтарі у 2013 році на кошти Прокопчука В.Д. встановлено пам'ятний знак у вигляді хреста(виготовив Мельник Ю.Р.).

Як для такого невеликого села, церква велика, світла і всередині досить простора.. Сьогодні об'єднує громаду села у справі служіння Богу настоятель церкви отець Володимир Войцеховський. Йдуть сюди люди. І, як і півтора століття тому, церковні дзвони кличуть до святого храму, сповіщають про добрі і сумні події, спонукають думати про вічне.

З початку побудови церкви (1864р.)в ній Службу Божу правило десять священників.

Протоієрей Володимир Войцеховський

Народився 14 квітня 1957 року в селі Невірків Корецького району Рівненської області в селянській сім'ї Олександра Михайловича та Марії Омелянівни Войцеховських. Батьки із раннього дитинства прищепили своїм дітям любов до Церкви Христової. Навчався в Невірківській середній школі, яку закінчив в 1974 році.

З 1975 по 1977рік служив в армії . З 1977 по 1980 рр. працював завідувачим Невірківським сільським клубом і заочно навчався в Дубнівському культурно-освітньому училищі за спеціальністю «Народний відділ».

1980- 1998рр. працював в колгоспі водієм. Завжди відвідував богослужіння в церкві с. Невірків та інших храмах, співав у церковному хорі.

В 1999р. поступив на послушання до Овруцького монастиря, де виконував різні роботи.

15 серпня 1999 року єпископом Овруцьким Віссаріоном був рукоположений в сан диякона. 30 січня 2000р. диякон Володимир Войцеховський був рукоположений в сан священника і ніс послух при монастирі м.Овруч.

У 2003р. протоієрей Володимир Войцехівський переведений до Рівненської єпархії, де уже 11 років несе послух настоятеля св. Параскевського храму с. Невірків.

